

Bog anmeldelse

Steffen Kjær: Matterhorn – verdens farligste bjerg

Lige som en hard-core-10-km-løber på et eller andet tidspunkt i sin karriere sandsynligvis tænker på marathondistancen, må de fleste inkarnerede sportsklatrere indrømme, at de har tænkt på muligheden af at bestige et rigtigt bjerg. Og hvorfor så ikke et, der giver lidt prestige hjemme i andedammen. Og kommer man så vidt, er det jo meget rart at kunne læse om sådan et prestigebjerg på sit eget sprog.

Det er der nu mulighed for gennem den nyligt udkomne bog af Steffen Kjær, der ikke alene har beskrevet sin bestigning af verdens mest berømte bjerg uden for Danmark, Matterhorn, men også suppleret beskrivelsen med omtaler af forberedelsesture, interviews med bjergførere og historiske facts.

På den måde er bogen velstruktureret og minder lidt om en udsendelse a la ”Sporløs”. I starten af bogen præsenteres læseren for problemstillingen – eller målet, om man vil – og man bliver derefter langsomt ledt frem mod finalen med diverse sidehistorier. Ved hver sidehistorie tænker man, at ”nu må de da gå i gang med det egentlige formål”.

Nu kender jeg de fleste af disse historier fra andre vinkler; men det kedede mig ikke at læse dem igen. Derfor kan man som åbnehjertet klatrer, der ikke kender området, kun få noget positivt ud af at læse alle bogens sidespring.

Det er ikke kun Matterhorn-aspiranter, der kan have interesse i bogen. Som tidligere Matterhorn-bestiger var jeg selvfølgelig interesseret i at vide, hvilke oplevelser bogens to hovedpersoner havde haft, og hvad de syntes om bjerget. Her skal jeg indrømme, at jeg undrede mig over, at de tilsyneladende ikke har fundet de mange borebolte, der sad i ruten – også på den nedre del; men hvis de er gået forkert, hvilket let er en mulighed, kan det jo være, at de ikke har opdaget dem. Vi oplevede heller ikke ruten som løs – ok, der var løse passager; men det var stort set kun vandrepassager, som der også er en del af, og de sten, man ”fik i hovedet” kom normalt fra usikre klatrere oven over en. I sværhedsmæssig forstand var ruten let. Det var dens længde, der gjorde den svær. Nå ja, og så at lave armhævninger med rygsæk i fix-reb i over 4000 meters højde.

Skulle man efter at have læst bogen få lyst til som sportsklatrer at beklæde den bare mave med noget tøj og erstatte kridtposen med nogle kiler og lange slynger, kan det anbefales at klatre de første 100 højdemeter dagen før og at vente med at starte fra hytten, til det bliver lyst (ca. kl. 5).

En anden ting, jeg også undrer mig over, er beskrivelsen af tilgangen til Bivacco Rossi e Volante på sydøstflanken af Breithorn. Som jeg husker det, havde vi slet ikke de samme problemer; men derfor er det jo også spændende at læse andres beretninger om det samme. Sådan er det hele vejen gennem bogen. Endelig er der den meget originale måde at passere gletscherspalter på, hvor man kan undre sig over, at de ikke bare stikker isøksen ned i sneen som sikring med det samme. Hvis nu der er to eller tre spalter lige efter hinanden, gad jeg nok se metoden i brug..... Men dette er nu heller ikke ment som en kritik af bogen, der jo netop ikke gør krav på at være en opskriftssamling!

Skal jeg komme med en kritik af bogen, er det først og fremmest den konsekvente brug af Dansk Sprognævns nyeste påfund. Jeg kan simpelthen ikke få ind i mit hoved, at den hvide masse af sammenpresset sne, man møder ved mange bjerge, skal staves ”gletsjer” og ikke (som det hed før) ”gletscher”. Det sidste passer langt bedre til udtalen, med mindre man læser kraftigt. Men det er jo kun en lille sproglig biting, som man vel ikke kan klandre forfatteren for. Skal jeg klandre forfatteren for noget sprogligt, er det hans lidt for ukritiske brug af Alpine Clubs betegnelser for geografiske steder på de berørte bjerge. Det hedder nu engang ikke Central Summit, hverken på

italiensk eller walliser-tysk, og da heller ikke i en dansksproget bog, for det er nu engang ikke toppens navn. Og således findes der flere eksempler på det sproglige resultat af, at englænderne altid har betragtet Alperne som deres egen baghave.

Alt i alt kan det dog ikke ødelægge oplevelsen hjemme i sofaen, for det er nemlig en meget anbefalelsesværdig læsning, man præsenteres for, og den kan nemt sluges og fordøjes på et par aftener eller to.

Steffen Kjær: *Matterhorn - verdens farligste bjerg*. Aschehoug, 2006. 1. udgave. ISBN: 87-11-30016-7. Pris: 249 kr.

Anmeldt af Erik Karlsen